

I Horisonten.

Roman

af
Frederich Freidrich.

(Fortf.)

Dehringens Kasse derimod syntes udrømmelig. Faderen havde været Officer og havde grebet sig med Datteren af en Kulgrubejer, en Millionær. Han var eneste Søn, og efter Faderens Død troede Moderen ikke i nogen Maade at burde indskrænke Sønnens Forbrug. Hun var stolt af, at hendes Yndling kunde se saa mange Penge ud, og smilte, naar han paa blot en eneste Aften tabte meget mere i Spil end mange af hans Kammerater havde til Brug hele Aaret om. Hun ansaa dette for et af de bedste Tegn paa fuldent Fornemheds.

„Kammerat,“ begyndte Dehringen paany, „har De nogen Mening om, hvordan det gik til, at Artt blev Grevindens Løge?“

„Nej, men jeg formoder, at hun har følt sig uvel og laadet ham falde,“ gav Pabde lidt spottende til Svar.

Dehringen bemærkede ikke Spotten; han holdt det over Hovedet ikke for muligt, at nogen kunde falde paa at spotte ham.

„Det maa vel være saaledes,“ bemærkede han. „Men mærkværdig er det dog. Det er næppe to Maanedes siden, han blev forsat til to Regiment, allerede Overstabsløjtnant, og han dog egentlig er temmelig ung, og et antaget som Løge hos Grevindens. Denne Lykke.“

„Faderens Stilling har naturligvis været af stor Betydning for ham,“ antog Pabde.

„Naturlig! Han er i Grunden en smuk Kar, men det vilde dog ærgre mig, om Grevindens skulde være saa forblændet, at hun giftede sig med ham. Medicinere har i den senere Tid ofte gjort Lykke ved Giftemaal. Saagar Prinsesser! Det er ufortælligt. Jeg vilde aldrig gjøre det, var jeg Prinsesse.“

Løjtnant Pabde lo højt.

Dehringen skævede ærgeligt til ham og begreb ikke Kammeratens Latter. Han rettede sig og trak ringeagtende paa Skuldrene.

„Enhver har sine Hensigter,“ sagde han og begav sig ind i Siderørelset.

Overstabsløjtnant Doktor Artt traadte ud af Børelset, hvor Ella endnu sad omgivet af et Antal Damer. Løjtnant Dehringen havde Met: han var en smuk Kar, og han syntes selv meget nøje at vide det. En stor, agte mandig Fremtoning, men der laa dog i hans Dine et Træk, som der ikke berørte en bebageligt, og som nu og da gav sig tilkende som et luvende, misundeligt, koldt Drag, som han havde arvet fra sin Fader.

Der laa i hans Ansigt et uvilligt Udtryk, og han gjorde sig ikke en Gang Umage for at skjule det; uden at agte paa Omgivelserne stred han igennem Børelset og traadte ind i et lille Siderørelse, hvor han stillede sig i en Vinduesforfyndning.

Faderen fulgte efter ham og lagde sin Haand paa Sønnens Arm.

„Du synes at være forstent,“ sagde Gehejme Overregierungsraaden.

Sønnen svarede ikke, men stirrede ud paa Pladsen foran Huset, hvor Engelen fremdeles sprøjtede Vandstraalen i Vejret.

„Inden du kom, underholdt jeg mig i længere Tid med Grevindens,“ blev Faderen ved, „hun lovede at drikke The hos os i Morgen Aften og omtalte dig paa en særdeles venlige Maade.“

Overstabsløjtnant trak paa Skuldrene, som om alt dette var ham særdeles ligegyldigt.

„Vaul, jeg begriber dig ikke,“ udbrodt Faderen med dæmpet Stemme, idet han saa sig om i Børelset for at overbevise sig om, at ingen betrøede ham. „Jeg kan dog umuligt tro, at du har forandret dine Hensigter.“

„Det kommer kun grumme lidt an paa mine Hensigter,“ gav Sønnen endelig til Svar med et bittert Udtryk. „Grevindens bliver mig mere og mere en Gaade. Da jeg i Morgens aflagde mit Aagesvisit, var hun saa elskværdig og forekommende, saa jeg næsten havde ladet mig henrive til at tilstaa hende min Kjærlighed, og i Aften stanker hun Greve Warberg hele sin Opmærksomhed.“

„Kvindeluner,“ henvendte Gehejmeraadens ringeagtende.

„Som imidlertid oprører mig og river ned, hvad der næppe er bygget,“ svarede Doktoren. „Mer end en Gang er den Mistanke opstaaet hos mig, at hun spiller Komædie med os alle; maake dog mindst med Warberg — der ligger et eget Udtryk i hendes Dine, naar hun taler med ham.“

„Debrager du dig ikke selv?“

„Nej.“

Gehejme Overregierungsraaden satte meget alvorligt Ansigt op.

„Warberg har noget ualmindelig særgslende ved sig,“ sagde hun. „Han er smidig og klog, men urolig og uden Udholdenhed. Han følger mere sine Tilbejdhigheder end de ham gjæve Forskifter, derfor har Regjeringen ogsaa opgivet sine Planer med ham og vil sandsynligvis med det første under en eller anden Form søge at fjerne ham.“

„Naar det maa ske er meget for sent,“ raabte Overstabsløjtnanten.

„Overlad det til mig. Køb ikke, at du er indtaget med Greve Warberg, mindst til Grevindens. Jeg vil i Morgens Aften se at finde en Lejlighed til at sætte Greven i et saadant Lys, at alle hans Skyggelider træder saa meget klarere frem.“

„Bil Grevindens ikke ane Hensigten?“

„Du tiltror mig da vel nok saa megen Smidighed, at...“

Gehejmeraadens kom ikke til Enden paa sin Tante —

han fik Dje paa en ung Mand, der gif forbi — det var Kurt Hagendorf.

„Hvorledes kommer det Menneke her?“ udbrodt han uvillig og forbøufet.

„Du kender ham?“

„Ja,“ sagde Gehejmeraadens, medens han med Djuene fulgte den sig bortfjærende Hagendorf.

„Jeg traf ham i Morgens hos Grevindens; hun forestillede ham som sin Privatsekretær, der havde overtaget den Opvægt at holde hende a joar med Literaturen og Kunstens nyeste Frembringelser. Hun roste hans fine Smag og udtalte usforbeholden sin Glæde over at have fundet denne Mand, hvis Egenskaber syntes at tiltale hende i meget høj Grad.“

„Det forraader i hvert Fald ingen god Smag at give sin Privatsekretær Afgang til sine Saloner,“ vebblev Regjeringsraaden. „Jeg vil dog gjøre hende opmærksom paa, at mange har følt sig hødt af hans Forbringelsesfuldhed, og jeg kan oven i Kjøbet meddele Ting om Manden, der gjør det til en Umulighed for hende længere at staa i nogen Forbindelse med ham.“

„Hvorfor det?“ henvendte Sønnen, hvem Kurt var saa overordentlig ligegyldig. „Grevindens syntes at være meget indtaget i ham, og en Advarsel kunde let berøre hende ubehageligt.“

„Jeg vil berøbe vise hende en Tjeneste, som hun vil komme til at blive mig taknemmelig for.“

„Hvad kommer det Menneke mig ved. Jeg tillægger ikke ham den ringeste Betydning.“

„Du kender ham ikke,“ gav Gehejmeraadens til Svar.

Han traadte tilbage fra Vinduet og fjærne sig.

Kurt var fremmed i denne Kredss og kjendte kun meget faa af de til Stede værende Personer, men dog interesserede det hele ham meget. Han havde først for saa Dage siden overtaget sin Stilling hos Grevindens, der allerede havde fortryllet ham i høj Grad paa Grund af sin elskværdige Venlighed og Interesse for alt, hvad der angik Kunst og Literatur. Han kom daglig til hende og samtalte med hende om hvad som helst.

„Jeg beder Dem ikke at opfatte Deres Stilling som et Lyendes, men som en literær Vens, der gjør mig en Tjeneste,“ havde hun straks den første Dag sagt, og da hun senere havde bedt ham være hende behjælpelig Selskabsastenen og være med at passe, at Lyendet gjorde sin Skyldighed, kunde han ikke afslaa hendes Forlangende.

„De vil snart blive kjendt og vide Dem hjemme i Kredssens,“ havde hun sagt til ham. „Det er min Stræben at samle de mest forskelligartede Elementer af det dannede Selskab omkring mig.“ Hoor store Modsatninger end kan være, den almindelige Dannelse er dog et forenende Bånd, og jeg mener endog, at paa Selskabets neutrale Grund maa selv Modstandere under Høflighedens Form kunne mødes. Jeg ved nok, at dette støder mange, alene af den Grund, at jeg er uafhængig, er Kvinde og staaer Kampen fjærnt — men jeg indber desuagtet ikke, hvorfor jeg ikke skulde prøve at gjenneføre min Ide om Egeberettigelsen.“

Hagendorf var hentykt over denne Ide og stillede med Glæde alle sine Kræfter til Maadighed. Han havde ganske vist bemærket Overregjeringsraadens og Sønnens Tilstedeværelse, men han var endnu ikke truffet sammen med dem.

Han begav sig til Spilleørelset og traadte halo nysgjerrig hen til en Gruppe Herrer, der stod omkring et Bord. Løjtnant Dehringen, hvis blusfende Ansigt tydelig forraadede, at Vinen havde smagt ham, havde lagt Vank. Han sad i Tab, men fortrak Munden til en spottende Latter, idet han gjorde sig Umage for at bibringe Folk den Tro, at Tabet var ham saa aldeles ligegyldigt.

En ung Bankier traadte til og deltog i Spillet.

„Hvor højt tør man pointere, Hr. Løjtnant?“ spurgte Bankieren.

„Saa højt, det behager Dem,“ svarede Dehringen med et ringeagtende Skuldertræk. „Jeg tillader mig kun at stille en Betingelse: Jeg tænkte ikke paa at komme til at spille her, og skulde min Kasse af den Grund ikke kunne trække til, maa jeg anmode Dem om at give Kredit til i Morgen tidlig.“

„Naturligvis,“ bemærkede Bankieren.

Han lagde et 50 Marksstykke paa Damens.

Kortene faldt gunstigt for ham, og Dehringen udbetalte ham smilende Pengene. Bankieren gjentog Indsatsen og vandt atter det samme Beløb.

Nu syntes Dehringen dog at ærgre sig.

„De kan ogsaa pointere højere, hvis det behager Dem,“ raabte han.

Bankieren lagde nu et Hundredemarskstykke paa et Kort. Han vandt ogsaa denne Gang.

Med et spottende Smil, men dog med let sitrende Haand fremtog Dehringen sin Brevtaste og lagde den ved Siden af sig.

„Kammerat,“ vendte han sig til Pabde, „gør mig den Tjeneste at sørge for et Glas Sekt til mig.“

Hagendorf gav en Tjener et Vink.

„De skulde nu ikke drikke mere,“ sagde Pabde til Dehringen.

„Hvorfor ikke?“ lo denne spottende. „Det morer mig rent ud sagt, at jeg dog en Gang er kommen til at sidde i Tab.“

„Spillet er for højt,“ mente en af de omstaaende.

„Mine Herrer, jeg erklærer, at jeg tager imod enhver Indsats,“ raabte Løjtnanten og hævede udfordrende sit Hoved.

Bankieren havde imidlertid vundet over fem hundrede Mark og stod endnu med Pengesbølerne i Haanden.

„Jeg har ikke spillet for mig selv,“ sagde han. „Hr. Professor,“ vendte han sig til en bag ham staaende Maler, „kan bevidne, at jeg har lovet at give, hvad jeg i Aften vandt, til en ubemiddlet Eleve.“

Han overrakte med disse Ord Pengene til Maleren.

Dehringen bed sig i Læben.

„De vil ikke spille mere?“ spurgte han.

„J Dag ikke,“ lod Svaret. „Lyften er mig ganske vist gunstig, men jeg vil dog ikke udbytte den for min egen Fortdels Skyld.“

Dehringen trak atter ringeagtende paa Skuldren og tømte hurtigt sit Glas Sekt.

I det samme traadte Greve Leo Warberg til. Han var en fin, udpræget aristokratisk Fremtoning. En slank, høj Skikkelse, der holdt sig en lille Kjende for over. Der laa noget blødt over hans Træk. Man kunde strides om, hvor vidt han var smuk, men der var umiddelbart noget særgslende ved ham. De store, brune Dine gav hans Ansigt et ualmindeligt aandfuldt Udtryk. En let Rødme laa paa hans blege Kinder og røbede den indre Bevægelse.

Dehringen bemærkede dette og rybede det ganske rigtigt som en Folge af, at han hele Aftenen havde været i Grevindens umiddelbare Nærhed. Men denne Tanke gjorde ham endnu mere bitter.

„Spiller De ikke, Hr. Greve?“ spurgte han i en kort Tone.

„Nej Tat,“ svarede Greve Warberg i en rolig, venlig Tone.

„Jeg tager ogsaa mod meget smaa Indsats,“ raabte Dehringen.

Greven for synlig sammen, farven veg fra hans Kinder, og han rettede uvilkaarlig sin høje Skikkelse. Han sølte godt, hvad Dehringen med disse Ord vilde sige, at de skulde være en Hentydning til hans smaa Formuesomstændigheder, skulde være en Hævn.

Med sammenpressede Læber rettede han Djuene siist paa Dehringen med et hjætt, udfordrende Smil.

„Jeg spiller ikke med alle og enhver,“ gav Greven endelig til Svar og vendte sig bort.

Løjtnanten sprang snysende op.

„Hr. Greve, jeg maa bede Dem om Fortklaring paa disse Ord,“ raabte han lydt.

Warberg vendte sig om.

„Den saar De ikke her, hoor det er min første Pligt at agte Gjenretten,“ sagde han og gif.

Dehringen vilde løbe efter ham; han vidste knapt, hvad han gjorde. Men Pabde greb ham i Armen og holdt ham tilbage.

„Begaa nu ikke en endnu større Dumhed,“ advarede han.

„Jeg forlanger Oprensning!“ raabte Løjtnanten hæftig.

„Det bliver Deres Sag; men her, hoor De er en Dames Gæst, kan det ikke ske,“ erklærede Pabde.

Greven var allerede traadt ind i et andet Børelse. De andre Herrer fjærne sig i den pinlige Stemmning fra Spillebordet; det hele gav Indtrykket af, at man søgte snarest muligt at komme bort fra Løjtnanten.

„Fag! Jeg vilde kun gjøre en Hentydning til hans meget indskrænkede Forhold,“ vebblev Dehringen at raabe som Svar paa Pabdes Bebrejdelser.

Det lykkedes endelig Pabde at faa den vrede Kriger til at forlade Huset og Selskabet. Han befandt sig i en ubehagelig Stemmning og vidste ikke rigtig, om han havde blameret sig eller handlet modigt. Han fandt Grevens Erklæring meget uforstaaet og ansaa det for en Selsølsøge, at denne maatte give en Erklæring, der ikke lod det ringeste hæfte ved hans Ære. Saa tænkte han igjen paa den unge Bankier, der havde vundet hans Penge. Han ærgrede sig over Tabet og over, at hele denne smukke Sum paa saa nobel en Maade var bleven overladt Maleren til Fordel for en stakkels Djævel, han ikke brød sig det mindste om.

Medens han langsomt gif hen ad Gaden og lod sine Tanker føve fra den ene Gjenstand til den anden, blev han anholdt af Overstabsløjtnanten.

„Hr. Løjtnant, jeg var Bidne til Deres Sammenstød med Greven,“ sagde Løjtnanten, idet han fortrolig lagde sin Haand i Løjtnantens Arm.

„Ah, ja saa, og — og De giver mig Uret?“ spurgte Dehringen, der ikke ret vidste, hvilket Standpunkt Doktoren indtog.

„Nej. Jeg tror ganske vist, at Deres Ord var monteret paa hans fattige Omstændigheder,“ gav Løjtnant til Svar; „men han havde i alt Fald handlet klogere, om han var gaaet ind paa det hele som en Spøg. Han havde da ikke givet sig selv den Bløttelse at lade andre se, han sølte sig træffen.“

„Hæ, det er netop ogsaa min Mening,“ forstrebte Dehringen. „Han har nu selv konstateret, at han ikke ejer noget at spille om. Hæ, paa Ære! Det skulde have gjort mig ondt, om jeg var kommen til at vinde 50 Mark fra ham.“

„Der laa en direkte Sigelse i hans Ord,“ blev Løjtnanten ved. „Hvad vil De nu gjøre?“

„Jeg vil forlange Oprensning.“

„Hr. Løjtnant, dette Skridt syntes mig ikke at være ganske rigtig. Jeg vilde først affordre ham en bestemt og aldeles utvetydig Erklæring om hans Ytring. Erklærer han, at han ikke har villet sigte Dem for noget, saa er Deres Ære ikke i mindste Maade berørt, men da falder den Mistanke paa ham, at han for at slippe fri for at give Dem Oprensning giver sine Ord en anden Udtydning end den tilsigtede.“

„Tror De, han vil give en saadan Erklæring?“ spurgte Dehringen.

Løjtnanten svarede med Svaret.

„Nej,“ sagde han endelig. „Jeg anser ham for at være for klog til at ville lade en saadan Mistanke falde paa sig.“

„Saa forlanger jeg en Oprensning,“ blev Løjtnanten ved.

„Hvilken?“

„Vi veksler et Par Rugler.“

„Jeg ser heller ingen anden Uvej. Tillad mig dog at give Dem et Raad. Saa snart en Duell ikke længere løber sig undgaa, sender De Grevindens et Brev, i hvilket De beder om Undskyldning for, at Greven i hendes Salon har ladet sig henrive til en Fornærmelse, der kun beror paa en

ganske ubegræbellig Mistydning af et af Dem ganske ubetalt Ord.“

„Det vil jeg gjøre,“ raabte Dehringen, hvem den Løstaltede overordentlig meget.

„De skylder Grevindens dette; thi det foreskaldte naturligvis berøre hende højt pinligt, og jeg tror, det ger i Deres Interesse ikke at synes den skyldige.“

„Jeg vil paa min Ære ogsaa gjøre det,“ forstrebte Løjtnanten endnu en Gang.

„Bring snarest mulig Sagen i Orden; enhver Fornærmelse fra Deres Side kan let faa Udsende af, som om De søgte at undgaa en Duell,“ bemærkede Artt.

„Jeg længes formelig efter at faa Sagen endt,“ sagde Dehringen. „Greven har forlangt ærgret mig med Stoltthed. Ha, ha — en Stoltthed, der næppe har de nødvendige Midler til at friste Livet.“

„De har det nu altsammen i Deres Haand, bemærkede Løjtnanten, hvem han med Hensigt havde nærmet sig.

VII

Ella sad i sit Boudoir, der var udstyret med al mulig Komfort og ikke lod noget tilbage at ønske. Behøve hendes fine Smag havde forstaaet at følge den rette Middelsømler og østsel Nidkom og Simpelted.

Ellas smukke Ansigt var paafaldende blegt; hun var aabenbart i noget oprørt Sindstemning. Hun havde søgt at læse, men Bogen var atter bleven lagt til Side; hun tog et paa Marmorbordet ved sin Side liggende, alleens aabnet Brev, læste det flygtigt Blif deri og læste atter søjensynlig Uvillige Papiret paa Bordet.

Hun havde først nylig modtaget dette Brev. Det var fra Løjtnant Dehringen og indeholdt en Beklagelse over den i hendes Salon foreskaldne samt Forsikringen om, at han havde den ringeste Skyld deri, da han ikke et Øjeblik havde glemt sine Pligter som Gæst i en Dames Hus.

Ella skrækkede sig næroft.

„Maruscha, er Doktor Hagendorf endnu ikke kommen?“ vendte hun sig til sin Selskabsdame.

„Nej,“ lod Svaret.

„Jeg beder, sørg for, at han kommer, saa snart han kan lade sig gjøre.“

I Minuter senere traadte Kurt ind.

„Ah, Hr. Doktor, det var godt de kom,“ raabte Ella ham i Møde, tydelig forraadende den Utaalmodighed, hvilkten hun havde ventet ham, idet hun bød ham tage Plads. „De har vel hørt noget om det ubehagelige Sammenstød forleden Aften mellem Greve Warberg og Løjtnant Dehringen?“

„Jeg var Bidne dertil,“ bemærkede Kurt.

„De var til Stede?“ raabte Ella og blev glad over rasflet.

„Ja.“

„Lige fra Begyndelsen?“

„Ja.“

„Jeg beder Dem da, fortæl mig, hvorledes alt gif til,“ saald Ella livligt ind, „men tæn! Dem frem for al Tid godt om og forti intet for mig; det er mig af yderste Betydning at erfare alle, lige til Ansigtssubtykkelser om muligt. Det kan jo ikke forlede Dem til at vise Interesse enten for den ene eller anden. Dernæst et Spørgsmaal: Stod De Nærheden?“

„Jeg stod umiddelbart ved Siden af Spillebordet.“

„Havde De deltaget i Spillet?“

„Nej, jeg havde kun nogle Øjeblikke været Tilstuer ved Spillet, der interesserede mig.“

„Godt! Vil De saa fortælle.“

Kurt referede nu det foreskaldne saa nøjagtigt, som det var ham muligt. Ellas Dine vogtede imens paa hans Ansigt.

„Hr. Doktor,“ sagde hun, da han var færdig, „jeg tvivler ikke i ringeste Maade paa Sandheden af Deres Fremstilling; men den Mulighed er dog ikke udelukket, at De kan have faaet en mindre korrekt Opfattelse af en eller anden Enkelthed. Det er bleven mig fortalt anderledes — forstaa mig derfor ikke forkert, naar jeg gjør Dem endnu et Spørgsmaal: De sagde, at Greven først traadte hen til Bordet efter at spillet mellem Bankieren og Dehringen var til Ende?“

„Ganske rigtig!“

„Greven kunde altsaa ikke vide, hvor meget Løjtnanten havde tabt?“

„Nej, det kunde han umuligt vide.“

„Er De ganske vis derpaa?“

„Aldeles,“ forstrebte Hagendorf.

„Det er mig fortalt, at Greven havde leet spottende over Løjtnantens Tab, og at denne af den Grund sandsynligvis var bleven ærgelig.“

„Det er ikke sandt. Jeg saa Greven træde ind, og jeg lagde straks meget nøje Mærke til ham, fordi hans fine, vindende Væsen interesserede mig. Uden nogen Hensigt gik jeg hen at træde hen til Spillebordet; han havde sandsynligvis vis endnu ikke Spor af Anelse om, at der i det hele taget blev spillet. Hans Ansigt var venligt, men alvorligt. Han vilde allerede gaa videre, da Løjtnant v. Dehringen henvendte sig til ham.“

„Hvorledes opfattede De Løjtnantens Ord?“

„Som en spottende Udfordring — der kunde ikke taget fejl af Tonen, hvori der blev talt. Løjtnanten havde allerede drukkert en hel Del og syntes tillige at være kommen i Dyrør over sit Tab.“

„Havde De straks dette Indtryk, eller modtog De det først, efter at Greven havde svaret Løjtnanten?“

„Det havde jeg lige straks. Jeg vidste, at Greven kun befad en ringe Formue; ellers vilde jeg ikke have forstaaet Sigtefænen i Ordene „meget smaa Indsats“ og den ejendommelig skarpe Betonning, der blev givet disse Ord.“

(Fortætt.)